

БОЖИЯТ НАРОД ИЗПИТВА БОЛКА

Дейвид Уилкерсън

15 Август 1988

Една скъпа сестра дойде до микрофона да се моли на едно от последните ни събрания в Таймс Скуеър Чърч. Тя се молеше през сълзи: „О, Господи, народа Ти изпитва болка – силна болка! Помогни ни, моля те!“ Отклика на хората можеше да се почувства навсякъде из залата; като че ли казаха: „Да! Това съм аз! Мен ме боли силно!“ Същата вечер плаках вътрешно през целия път до дома. Молих се: „Господи, не само скъпите ти овци в събранието изпитват болка. Аз съм един от пастирите Ти и понякога и мен ме боли.“

Съществува теология в страната ни днес, която би определила подобен род мислене като негативна изповед. Виждал съм бити и ранени хора да стискат зъби и позитивно да изповядват: „Не ме боли. Добре съм.“ Те лъжеха! Всъщност ги болеше много. Ние, християните, включително и служителите, често крием истинската си болка зад маска – маска от престорени усмивки и фалшиви изповеди. Човек има чувството, че всички християни трябва винаги да се усмихват, да бъдат щастливи, да знаят къде отиват, да бъдат винаги доволни. Истината е, че зад усмивките, хваленията и издигнатите ръце, може да е ад. Може да се върнеш вкъщи след събранието, да отидеш в стаята си и да облееш възглавницата си със сълзи!

Така беше с Давид – човек според Божието сърце. „Уморих се от стенанието си, всяка нощ обливам леглото си, със сълзите си измокрям постелката си“ (Псалм 6:6). Този убиец на гиганти; велик войн, за когото пяха: „Давид уби десетките си хиляди“; поетът, който писа толкова много за това да вярваме в Бог и да оставим всичко върху Него; същия този Божий човек извика: „Смили се за мен, ГОСПОДИ, защото съм немощен; изцели ме, ГОСПОДИ, защото костите ми са смутени“ (Псалм 6:2). Давид беше съгрешил жестоко и изповяда: „Защото беззаконията ми надвишиха главата ми, като тежко бреме много ми натезаха. Смърдят, гноясват раните ми заради безумието ми. Превит съм и съвсем се прегърбих, цял ден ходя скърбейки... Отпаднал съм и съвсем съкрушен; рева от стона на сърцето си.“ (Псалм 38:4-6,8)

Давид изразява точно това, през което може би минават някои от вас в този момент – чувството, че си бил съкрушен от греха, което те връхлита както неочаквани океански вълни, помитащи душата ти. Не можеш да разбереш защо отново си потопен. Викаш: „О, Господи! Това е твърде много за мен, не мога да понеса повече.“ Наранен си и знаеш, че вътрешно воняш поради греха, че си бил глупав. Чувстваш духовната поквара и болката в ума ти е толкова силна, че я усещаш и физически. Падението и липсата на победа всъщност те карат да „скърбиш цял ден“. Изпитваш депресия и страх. Ти си „превит, прегърбен, плачещ вътрешно, разрушен и обезпокоен в душата си“.

Давид имаше чувството, че страда заради греховете, които е извършил. Той не казва, че Бог е несправедлив заради това, че го наказва. Всичко, което Давид искаше бе, да бъде коригиран с любов: „ГОСПОДИ, не ме обвинявай в гнева Си и не ме наказвай в яростта Си! Смили се за мен, ГОСПОДИ, защото съм немощтен...” (Псалм 6:1-2). Еремия се моли: „ГОСПОДИ, наказвай ме, но с мярка; не в гнева Си, за да не ме довършиш. Излей яростта Си върху народите, които не Те познават, и върху родовете, които не призовават Името Ти...” (Еремия 10:24-25). Плачът на Давид и Еремия е: „Господи, собствената ми глупост, моят грях докараха голяма част от страданията ми! Знаем, че имаш право да ме коригираш и накажеш. Но, моля Те, помни, че все още съм Твое дете! Прати гнева Си на онези, които не Те обичат, спомни Си, че все още съм Твое дете. Имай милост, гневът Ти ще ме смаже.”

Има Божий гняв и наказание за упоритото зло. Но има и любящо наказание за онези, които се покаят и върнат при Бог. Ако сега чувстваш Божиите стрели в душата си, изпитваш болка заради минали и настоящи грехове, може да призовеш смиряващата Му любов. Ще бъдеш коригиран, но с велика милост и състрадание – точно, както грижовния баща пляска детето си от любов. Няма да чувстваш гнева Му като езичниците. Но, заедно със жезъла Му, ще почувстваш и любещите Му, протегнати ръце.

Да стигнеш до края на силите си

Това е духовен, физически и умствен фалит! Няма повече сили, няма останала съпротива. Ти си напълно изцеден, празен, сух и понякога вцепенен, не чувстваш нищо. Това е разбирането, че без свръхестествено дихание от Христовата сила, просто не можеш да продължиш. Това е абсолютният край на пътя, края на възможностите ти, края на всичките ти сили! Не е въпрос да се предадеш на Бог – просто си изразходвал всеки грам човешка сила, която си имал, и нищо освен Господ не е в състояние да ти помогне. Излизане в отпуск няма да помогне. Почивка и отмора също. Имаш нужда от свръхестествени сили и воля!

Давид беше там. Ти бил ли си? Там ли си сега? Чудиш ли се дали си попаднал под Божия съд? Познаваш ли греховността на плътта си и чувстваш ли се недостоен? Викаш ли вътре в себе си, като Давид: „Слаб съм, а душата ми е обърквана. Греховете ми са твърде сложни, за да ги разбера. Уморен съм и ми се гади от вината и вътрешния стон на душата ми. Изплаках река от сълзи и понякога ми се иска да умра...”?

Божие Слово е пълно с разкази за велики Божии хора, които стигнаха до края на силите си. Аз проповядвам послание със заглавие: „Направата на Божия човек”, което говори за три неща, с които се сблъска Исус в градината: чаша болка, час на объркване и нощ на изолация. Всички истински мъже и жени на Бог са минали през това. (Един служител, който чу посланието, ми каза: „Това е мрак! Не го вярвам! Нашият път е само победи – няма скръб, няма сълзи, само радост!” Тъжно е, но през последните няколко години се наложи и той да мине през всичко това!)

Давид изповяда: „Причисляван съм към онези, които слизат в рова, станях като мъж, който няма сила, паднал между мъртвите, като убитите, които лежат в гроба...” (Псалм 88:4-5). Псалм 22 е вика на Исус от кръста: „Боже мой, Боже мой, защо си ме оставил — далеч от избавлението ми... Боже мой, викам денем, но не отговаряш... Разлях се като вода... сърцето

ми стана като восък... Силата ми изсъхна като черепка... Но Ти, ГОСПОДИ, не се отдалечавай; сило моя, побързай ми на помощ!” (Псалм 22:1-2,14-15,19). Давид открито заяви, че собствения грях го отслаби и докара до края на силите му. „Защото животът ми се топи в тъга и годините ми — в стенание; поради беззаконието ми отпадна силата ми...” (Псалм 31:10). Но след това той вика към Бог: „...Не ме оставяй, когато силата ми чезне.” (Псалм 71:9)

Вероятно сам си си причинил настоящите страдания. Днес много жени страдат, защото са се омъжили за мъже, за които Бог ги е предупредил да не го правят. Сега са малтретирани и живеят в ад! Колко деца късат сърцата на родителите си, докарвайки ги до отчаяние? Това е така заради минали грехове, или заради липса на грижи, или заради компромис. Толкова много хора умират от СПИН и други болести заради стари грехове. Но вече е време да оставиш онова, което ти е причинило проблема и да продължиш в съкрушеност, покаяние и вяра. Време е да приемеш ново дихание от силата на Святия Дух. Не се нуждаеш от проповедник, който да ти постави диагнозата – знаеш, че си стигнал дъното. Знаеш, че си на края на силите си, знаеш и защо! Време е да бъдеш обновен и освежен, време е духовната ти сила да те препълни!

Ако в сърцето ти има свята скръб и Го обичаш, може да си съкрушен, но Той няма да те остави! Същият Давид, когато ходеше във вяра и покаяние, каза следното: „Защото Ти правиш светилото ми да свети; ГОСПОД, Бог мой, озарява тъмнината ми. Защото с Теб разбивам полк, с моя Бог прескачам стена. Бог — пътят Му е съвършен, словото на ГОСПОДА е изпитано, Той е щит за всички, които се уповават на Него. Защото кой е Бог освен ГОСПОД? И кой е канара освен само нашият Бог? Бог ме препасва със сила и прави пътя ми съвършен. Прави краката ми като на елените и ме поставя на височините ми. Учи ръцете ми да воюват, ръцете ми огъват бронзов лък. И Ти ми даде щита на спасението Си и десницата Ти ме укрепи, и снизхождението Ти ме възвеличи. Ти разшири стъпките ми под мен и краката ми не се подхлъзнаха. И Ти ме препаса със сила за бой, повали под мен онези, които се надигат против мен.” (Псалм 18:28-36,39)

Бог обещава сила на помазаника Си: „Благословен да е ГОСПОД, защото чу гласа на молбите ми! ГОСПОД е сила моя и щит мой. На Него се упова сърцето ми и ми се помогна, затова сърцето ми ликува и ще Го прославя с песента си. ГОСПОД е тяхната сила, Той е спасителната крепост на помазаника Си. Избави народа Си и благослови наследството Си, паси и носи ги до века!” (Псалм 28:6-9). Ако извикаш, Той ще излее силата Си в теб: „В деня, когато извиках, Ти ми отговори; направи ме дръзновен със сила в душата ми... Ако ходя сред бедствие, Ти ще ме пазиш жив, ще простреш ръката Си против яростта на враговете ми и ще ме спаси десницата Ти.” (Псалм 138:3,7)

Когато молитвите изглежда, че остават без отговор

Искам да ви покажа голямата агония на един много свят човек в историята. Дали можете да познаете кой говори: „Аз съм човекът, който видя скръб от тоягата на Неговата ярост. Мен Той води и отведе в тъмнина, а не в светлина... Обгради ме и не мога да изляза, утежни бронзовите ми окови... Също и когато викам и ридая, спира молитвата ми... Погина силата ми и надеждата ми в ГОСПОДА.” (Плачът на Еремия 3:1-18). Възможно ли е праведен човек да казва такива думи? Кой беше този, който се отказа от всяка надежда и каза, че Бог спира

молитвите му? Не някой друг, а светия пророк Еремия. „Обви се с облак, за да не проникне молитва.“ (Плачът на Еремия 3:44). Но това сме също ти и аз в някои кризи в живота ни, когато изглежда, че Бог е затворил небесата, а молитвите ни са изгубени. Викаш ли като Еремия: „Аз съм един, който е в беда, аз съм в ситуация, от която не виждам изход“?

Ако не разбираш времената на Святия Дух, никога няма да разбереш защо молитвите се бавят. Всяко Божие обещание ще се издигне, за да те изпита, освен ако не почиваш в Божието време! За Йосиф, който лежеше в затвора без надежда, е писано: „До времето, когато думата му се изпълни, словото на ГОСПОДА го изпитваше“ (Псалм 105:19). Този стих за времената на Святия Дух е поставен между тези два стиха: 1 – „Стиснаха краката му в окови, душата му — в желязо.“ (стих 18) и 2 – „Царят изпрати и го освободи... и го пусна на свобода“ (стих 20). Испитанието на очакване разби сърцето му. Чуйте жалката молба на Йосиф към началника на виночерпците, след като му изтълкува, че той ще бъде възстановен на работа и освободен от затвора: „Но спомни си за мен, когато те постигне благополучието, моля те, окажи ми милост и спомени на фараона за мен, и ме избави от този дом....не съм сторил нищо, за да ме хвърлят в тази яма.“ (Битие 40:14-15)

Има такива, които ще попитат къде е вярата на Йосиф. Той бе толкова близо до Бог, че можеше да разгадае сънища и тайни. Бог му говореше. Той беше свят и в близко общение с Бог. Защо тогава, просто не се молеше и вярваше на Бог да го измъкне от там? Защо беше тази жалка молба: „Говори с фараона, помогни ми да се измъкна от този ад“? Той беше изпитван от Словото! Може да Го четете, да се молите с Него, да Го проповядвате. Но, докато То не е било изпитано във вас, няма да даде живот. Някои от вас са жестоко изпитвани от Словото в този момент. Виждали сте Бог да отговаря на много молитви, но от доста време една молитва остава без отговор. Плачът ви, виковете ви, издигнатите ви ръце, родилните ви мъки – всичко това изглежда не е чуто и няма доказателство за някакъв отговор. Някои виждат как чудото се обръща наопаки!

Нека ви кажа от какво ще се нуждаете, за да победите в подобни дни. Трябва да стоим на всяко обещание и да се молим с вяра, действено, горещо, без да се съмняваме, след което да чакаме и почиваме, вярвайки на Бог да направи онова, което трябва – в Неговото време и по Неговия начин. Малцина християни днес търпеливо чакат Бог да работи в Неговото време. Колкото повече се бави отговора, толкова повече някои се ядосват. Накрая дори се отказват, мислейки, че Бог не отговаря на молитвите. Можете ли да кажете като Авакум: „...трябва да чакам скръбния ден... И да не цъфти смокинята, и да няма реколта по лозите, и да пропадне производението на маслината, и нивите да не произведат храна, и овцете да изчезнат от кошарата, и да няма говеда в оборите, аз пак ще се радвам в ГОСПОДА, ще се веселя в Бога на спасението си. Господ БОГ е силата ми... и ми дава да ходя по височините ми.“ (Авакум 3:16-19)?

Не мислете, че Еремия си остана отчаян! Както Давид, така и той стигнаха до славно място на надежда и победа. Той си спомни, че Бог е пълен със състрадание и нежна милост: „Това ще влагам в сърцето си, затова ще се надявам: Заради милостите на ГОСПОДА ние не се довършихме, защото милосърдията Му не свършват. Те се подновяват всяка сутрин, голяма е Твоята вяроност. Моят дял е ГОСПОД, казва душата ми, затова ще се надявам на Него. Добър е ГОСПОД към тези, които Го чакат, към душата, която Го търси. Добро е тихо да се очаква

спасението от ГОСПОДА... Защото Господ не отхвърля завинаги, а като е наскърбил, пак се смилява според многото Си милости.” (Плачът на Еремия 3:21-26, 31-32)

Давид, в псалма, с който започнахме, каза: „... защото ГОСПОД е чул гласа на плача ми. ГОСПОД е чул молбата ми, ГОСПОД ще приеме молитвата ми” (Псалм 6:8-9). Той е събрал в бутилка всяка сълза, приел е всеки плач, чул е внимателно всяка молитва. Можеш да си почиваш убеден, че ако трябва да минеш през горещата пещ на страданието, Той ще бъде там с теб. Бог има цел с всяко нещо, което позволява да ни се случи, а за всяко трудно изпитание ни дава специална благодат.

Когато правиш каквото трябва, а нещата все още вървят на зле

В цялото Божие Слово, Давид е модела, примера за човек според Божието сърце, модел за някой, който правеше каквото трябва (освен греха с Витсавее и Урия!). „Защото Давид беше вършил това, което беше право пред ГОСПОДА, и не се беше отклонил от нищо, което Той му беше заповядал, през всичките дни на живота си, освен в случая с хетееца Урия” (3 Царе 15:5). От деня, в който Самуил го помаза с миро за цар на Израел, „ГОСПОДНИЯТ Дух дойде върху Давид от този ден и нататък” (1 Царе 16:13). Казва се: „И Саул се страхуваше от Давид, понеже ГОСПОД беше с него... А Давид постъпваше благоразумно във всичките си пътища и ГОСПОД беше с него... Така Саул видя и разбра, че ГОСПОД беше с Давид...” (1 Царе 18:12,14,28)

А какво получи Давид за всичкото си добро? Проблеми отвсякъде! Но, помнете – Бог все още бе с него. „И Саул говори на сина си Йонатан и на всичките си слуги да се убие Давид... И Саул се опита да прикове Давид с копие на стената...” (1 Царе 19:1,10). Давид избяга уплашено от Саул „...и отиде при гетския цар Анхус.. и много се уплаши от гетския цар Анхус. Затова той промени поведението си пред тях, престори се на луд в ръцете им, драскаше по вратите на портата и оставяше слюнката си да тече по брадата му.” (1 Царе 21:10-13)

Помислете отново как същия този благочестив човек се изправи безстрашно срещу гиганта Голиат. Помислете за аплодиращите го тълпи: „Давид уби десетките си хиляди.” А сега се свива от страх, най-добрия му приятел е далече от него, толкова е обладан от страха, че се прави на луд, за да спаси кожата си! Накрая се крие в пещерата Одолам заедно с 400 недоволни човека с минала слава. След като е бил преследван от армията на Саул, крил се е, бягал, Давид каза: „...ще загина от ръката на Саул. Няма по-добро за мен, отколкото по-скоро да избягам в земята на филистимците...” (1 Царе 27:1). Давид вече бе разкъсан от много страхове. Трябва да е мислел за деня на помазването му като за голяма грешка. Дали си е казал: „Господи, не може да Си с мен, не може аз да съм Твоя помазаник – всичко върви на зле! Няма смисъл. Ще трябва да се предам на врага. Очевидно Бог ми е ядосан”? Казвали ли сте си някога: „Не ми остава нищо друго, освен да избягам”?

Но Бог не беше изоставил Давид нито за момент. Защото знаем, че „ГОСПОДНИЯТ Дух дойде върху Давид от този ден и нататък”. Така е и с теб, и с мен. Денят, в който Божия Дух ни заведе при Исус и ни помаза, Той дойде, за да остане, за да живее в нас. В изпитанията и тревогите ти – Той е твоя утешител! Нещата изглежда вървят на зле, но за теб, който вярваш, Бог държи всичко под контрол.

Защо нещата не се развиваха добре за Давид? Защото беше в училището на Святия Дух! Бог произвеждаше характер и само бедите можеха да го създадат. Не трябваше да има следващ Саул – недисциплиниран поради липсата на изпитания. Саул започна добре, но скоро се отпусна, понеже никога не беше изпитван. Бог вече искаше човек, на когото може да се довери, човек, с когото би могъл да построи здрав дом. Нямаше нито един момент, в който Святия Дух да не беше с Давид. Бог можеше да изпрати ангели, да говори Словото, да изпрати небесна армия да пази Давид от всички тези проблеми. Вместо това, Той позволи всичко, така че Давид да дойде до края на собствените си сили и да се предаде изцяло на Господ. Нямаше да имаме нито един от тези велики псалми за доверие и вяра, ако Давид не беше изпробван. И ако не беше изпитан, псалмите щяха да са просто мъртва теология!

Някои от вас сте в Сиклаг с Давид, или пък сте се запътили натам! В 1 Царе, глава 30, е разказана историята а това как амаликчаните бяха победили Божия народ, опустошили живота и собствеността им. Давид беше в голяма беда, понеже собствените му хора искаха да го убият с камъни, обвинявайки го за бедствието. „Но Давид се укрепи в ГОСПОДА, своя Бог” (1 Царе 30:6). Като се обърна към Господ (стих 8), той беше уверен, че всичко, което се изгуби, щеше да бъде възстановено. В стих 19, виждаме крайния резултат: „...Давид върна всичко.”

Благодарение на Бог, Давид върна семейството и собствеността си, но му бе възстановено много повече. Най-важното е, че той възвърна доверието си в Бог, уверението, че Бог все още беше с него. Силата на помазанието му бе възобновена, заедно с нова омраза към врага. В този ден, Давид се дипломира! Беше се научил да иска от Бог и да се окуражава в Него. От този ден нататък, той ставаше все по-силен и по-силен, и накрая победи.

Използван с разрешение на World Challenge, P. O. Box 260, Lindale, TX 75771, USA.

© 1988 World Challenge, Inc., PO Box 260, Lindale, Texas 75771

[God's People Are Hurting](#) / [Божият народ изпитва болка](#)